

Ze staken twee vingers omhoog en verbonden zich, De Lichte als hun kapitein te erkennen. De jongeling wist wel, dat die eed in de toekomst weinig betekenen zou, zo hij zijn gezag niet staande hield door stoutmoedigheid, mildheid en ook geweld, maar hij rekende op zijn kracht.

— Schenk in! zei hij tot de waardin. Die gebeurtenis moet beklonken worden.

Men dronk op de goede afloop der samenzwering, op de voorspoed der bende.

— Is uw dochter niet 't huis? vroeg De Lichte aan de bazin.

— Ze is naar Aalst.

— Dan verbeid ik haar terugkeer. 'k Zou niet kunnen slapen, als ik Mie niet gezien heb, vezelde hij.

De schelm wist wel, dat hij aldus de gunst en 't vertrouwen der herbergierster won.

— Jan De Lichte trouwt met mijn dochter. Ik word dus zijn schoonmoeder en zal een gewichtig personage in de bende zijn. Zo hoopte 't laaggezonken wijf en de sluwe jonkman ried haar gedachten.

— Als handgift krijgt ge elk een goudstuk, sprak De Lichte, wetende dat geld duizend maal meer uitwerkte dan woorden.

Ieder weerde zich om zijn deel te bemachtigen, als vreesden de bandieten dat de inhoud der beurs niet toereikend zou zijn.

Maar de jongeling rammelde met de nog overblijvende munten en sprak lachend:

— Een goed voorteken, mannen! Ik zeg niet: we gaan dit of dat verrichten, maar ik breng geelvinkjes mee.

— Ge moet machtig veel gestolen hebben! riep de Moor.

— Geheel alleen een hoeve geplunderd! snoefde de ander, en IJzeren Simon vond het schijnbaar beter, te verzwijgen, dat hij ook zijn hand geleend had.

— Dat is durven! zei de Poeldenier, toen De Lichte zijn wanbedrijf verhaald had.

— Nu eerst begint ons leventje, verzekerde de nieuwe gekozen kapitein. De bende moet goed ingericht worden. We zullen een ander reglement maken.

— Maar de anderen? viel de Poeldenier in.

— We zullen hen overhalen, meende Lange Gabriel.

— Ik zal de kapitein overhoop steken, en beloof dan nog twee proefstukken, geheel alleen door mij te verrichten, hernam De Lichte. Eén wil ik u reeds noemen. Zonder hulp zal ik een grote ponk gaan roven in het slot van de Creil. Het ander zal ik later mededelen. En ruk mij 't hart uit 't lijf als ik u te veel beloofd heb!

Het overige van de avond werd doorgebracht in spel en drank.

Toen de dochter van de waardin thuis kwam, maakte de jongeling haar 't hof en bij zijn vertrek fluisterde hij tot Livina:

— Zij wordt mijn vrouw, als ge toestemt.

— We zullen er nog eens over denken, antwoordde 't wijf lachend. Maar ge weet, dat schoonmoeders ook een woordje willen meespreken?

— Ik heb reeds een machtige en eervolle rol voor u, vezelde De Lichte, als was hij reeds oppermachtige kapitein.

DERDE HOOFDSTUK.

BARU.

Na zijn mislukte en onaangename vervolging van Jan De Lichte, was baron Jehan De Creil in een zeer kwade stemming thuis gekomen, zoals wij reeds hoorden.

Met droge kleren aan zat hij nu bij een groot vuur. Een halve boomstam lag in de wijde haard te branden.

De bedienden van het slot waren in de ruime keuken verzameld, en daar de bossen rond 't kasteel beter voorzien waren dan de geldkas van hun eigenaar, had men ook hier een reusachtige blok ontstoken.

— 't Is of dat water en slijk tot in 't merg dringt, zei Martin, dicht bij de haard kruipende. Drommels, wat was de oude kwaad.

— Toen ik daar straks hem hielp bij het verkleeden, dreigde hij mij in de zwarte kelder te gooien, onder de spooktoren, vertelde Dick.

— Nu, ik huiver, als ik er aan denk, hernam Martin.

— Ik kom zelfs op klaarlichte dag niet in de zwarte kelder, verzekerde Rolf met afschuw.

— Spookt het er? vroeg Wouter, een jongeling, die nog maar kort in dienst was.

— Spoken? herhaalde Martin. Als de spooktoren niet aan de andere kant van 't slot stond, bleef ik hier geen uur langer. Eens ben ik er 's avonds om acht uur langs gegaan. 't Was een geweld van alle duivels. Wat moet het om twaalf uur zijn!

De nieuweling maakte het teken des kruises.

— Een der vroegere heren, vertelde Rolf, zich tot Wouter richtende, had een jonge vrouw gehuwd, maar van arme familie, schoon ze in rang op dezelfde hoogte stond. Haar vader had wel gesproken van een rijke bruidschat, die hij nochtans maar na 't huwelijk geven kon, omdat hij dan overgrote inkomsten zou ontvangen. Dat was echter bedrog. En toen de jonge echtgenoot, die zelf diep in de schulden zat, zijn schoonpapa niet afschuiven zag, wreekte hij zich op zijn vrouw. Hij liet de schone gade in de verste toren opsluiten, ging er haar dikwijls mishandelen en pijnigen. De vader der ongelukkige barones, die dit alles vernomen had, kwam met een bende zijner boeren en laten 't slot belegeren. De baron, die hierover ver-

Het spookt in het kasteel van Baron de Creil. (Blz. 16)

woed was, doodde zijn vrouw, en hing ze bij haar haren aan de buitenkant van de toren op. De belegeraar, bij 't zicht van 't lijk van zijn rampzalig kind, viel dood neer van schrik en droefheid. 't Beleg werd nu opgebroken.

Heel de nacht bleef het overschot der vermoorde edelvrouw aan de torenhaak. Krijsend fladderden de raven er om heen. 's Morgens werd de barones zonder praal of plechtigheid begraven. Maar sedert die tijd spookte het op 't slot en zelfs in de omtrek. In de oude linde, daar over die wal, klonk iedere avond, een droevige muziek. De schim der gedode vrouw zweefde over het land, over de gracht en de muren, wandelde op het voorhof, drong door de wanden en bleef van middernacht tot één uur in de toren, waar de gevangene zo gezocht had. De baron werd nog onverschilliger; hij sprak niet meer zonder vloeken en verwensingen, mishandelde zijn dienaren, verdrukte op schandelijke wijze zijn pachters, ja, zelfs als een gemene rover. Op zekere nacht hoorde men een hels lawijd. De meester had de ganse avond zitten drinken. Om twaalf uur begon de grote klok te luiden; 't waren doodsclanken. Vooral in de toren, waar de edelvrouw gevangen geweest was, klonken allerlei akelige geluiden. 's Morgens vernam men niets meer. De baron lag niet te bed, bevond zich evenmin in zijn kamer. Men zocht overal tevergeefs. Eindelijk waagde men zich in de toren; niets ongewoons te bespeuren. Vandaar daalde men in de kelder. Grote hemel, op de vloer lag het lijk van de meester. Zijn gelaat was zwart en zwart waren ook de muren, het gewelf, het plaveisel. Men rook een sterke zwavellucht. Ge raadt gemakkelijk wat er gebeurd was.

— De duivel had hem zeker naar de kelder gesleept en zijn ziel medegevoerd, zei Wouter met een rilling.

— Juist, hernam Rolf, en nog altijd is de kelder zwart, en, naar men zegt, verschijnt nog iedere nacht de geest der vermoorde.

— Sommige hoeren beweren, dat ze in de linde de klaaglijke muziek nog wel horen, zei Martin. En dan 't geval van jager Dook, God hebbe zijn ziel!

— Wat was dat? vroeg Wouter.

— Kort na de dood der barones, vertelde Martin, zou de baron een feest houden. Daarvoor moest hij veel wild hebben. Dook besloot in de maneschijn te gaan jagen. In de kromme dreef zag hij vier hazen. Hij schoot en de vier dieren lagen dood. Maar een vijfde kwam op zijn gemak aangewandeld. Dook legde aan, maar de haas zei:

— Is 't al lang, dat de anderen hier voorbij zijn gegaan? — Ge kunt denken, hoe Dook schrok. Toen hij wat bij zijn zinnen kwam, waren alle beestjes verdwenen. Ja, ja, 't is hier te middernacht niet pluis.

— En die zogenaamde Jan De Lichte, vroeg Wouter, is het waar, dat hij ook met de duivel in verbinding staat?

— Ge vraagt meer dan ik zeggen kan, hernam Martin. Jan De Lichte komt van Velzike. Dat is alles wat ik van die schurk weet. Men vertelt, dat hij kapitein ener roverbende is.

— Jan De Lichte, viel nu Rolf in, is een Vlaming. Maar men

zegt, dat hij vele Egyptenaars onder zijn handlangers heeft. En dat zijn gevaarlijke gasten, gelooft het vrij.

— Daar heb ik grootmoeder zaliger van horen spreken, zei Dick. 't Goede mens noemde die vreemde vogels Bohemers. Ze wist er ver-
vaarlijke dingen van te vertellen. Zo heeft ze me wel tien keer 't
avontuur verhaald van een jonkman uit haar parochie, Herzele. Een
troep Egyptenaars had zich gekampeerd nabij dat dorp en ze voer-
den er allerlei vieze streken uit. Op zekere dag hadden ze een koord
gespannen, waarop ze dansten. De jonkman, die mijn grootmoeder
bedoelde, vond die kunst zo schoon, dat hij ze ook wilde leren. De
Bohemers stemden er in toe hem 't koorddansen te leren en lieten
de sukkel een toverpoeder slikken. En weet ge wat er gebeurde?
De knecht werd zo licht als een pluimke, werd door de minste wind
opgeheven tot boven de huizen en als het sterk waaide ook wel tot
aan de top van de toren. Ge kunt begrijpen, dat de dorpelingen allen
verschrikt waren over deze gebeurtenis. Ze liepen rap om de pastoor,
die over de betoverde het St-Jans-Evangelie las, waardoor de ongeluk-
kige genas.

— En zulke duivelse mensen spannen met Jan De Lichte sa-
men! riep Rolf. Waarlijk, we zullen schrikkelijke dingen horen!

— De Egyptenaars willen van geen kerk weten, verzekerde
Dick. Mijn grootmoeder zei, dat ze een dode begraven met allerlei
levensmiddelen in de kist, omdat ze denken, dat hij die later nodig
heeft. In alle geval, 't zijn gevaarlijke kerels.

— Er komt bezoek, riep Wouter, ik hoor, dat men voor de poort
blaast.

— 't Is misschien de edelman, die de baron deze noen verwacht-
te, sprak Dick. De baas beval, dat ik hem seffens bij hem moest ge-
leiden.

Maar neen, 't was geen edelman, die weinige ogenblikken later
binnen trad, doch een eenvoudige boer. We herkennen de ongeluk-
kige, die door Jan De Lichte en IJzeren Simon bestolen was gewor-
den.

Hij trok een droevig gezicht en liet zich wanhopig op een bank
nedervallen.

— 'k Ben geruïneerd! kloeg hij met doffe stem.

— Volders! riepen allen.

— Wat is er gebeurd? vroeg Dick.

— 'k Ben geruïneerd! herhaalde de pachter. En Louis is dood.

— Louis, uw knecht, dood! kreet Rolf.

— Maar vertel dan op! drong Dick aan.

— Jan De Lichte! hernam de boer, die schurk, die schelm, die
wreedard! 'k Ben geruïneerd! 'k Ben arm, ellendig!

Allen sprongen op en overstelpten Volders met vragen.

Stamelend en zijn verhaal onderbrekend door zuchten en wan-
hoopskreten, vertelde de boer zijn wedervaren.

Ieder stond verplet.

— 't Is verschrikkelijk!

— 't Is al te wreed. Dat roept om wraak!

— Dat moet gewroken worden.

— De arme Louis!

Zo klonk het dooreen.

— De baron moet het weten, zei Dick, toen de eerste schrik wat voorbij was.

— 'k Ben gekomen om het hem te vertellen, sprak Volders, maar 'k durf niet. Ik zal mijn pacht niet kunnen betalen. De schelm heeft al mijn geld mee.

— Ga maar, ried Martin, misschien zal de meester medelijden met u hebben. Kom met mij mee.

Sidderend volgde de boer de dienstknecht.

Martin klopte bescheiden op de deur.

— Laat me gerust, galgenaas! klonk het daar binnen.

— Jan De Lichte! kermde Volders.

De baron slaakte een luide gil.

— Help! help! schreeuwde hij.

Maar Dick stak nu de deur geheel open en zei:

— Met uw verlof, edele heer, 't is Jan De Lichte niet, maar boer Volders.

— O, gij hellewicht, om mij zo de schrik op 't lijf te jagen! riep Jehan de Creil, 't eerste wat hem onder de hand kwam naar de deur slingerende. De oude grombeer had gemeend, dat de gevreesde rover weer in de nabijheid was. Maar nu zag hij zijn pachter, die daar handenwringend en, over al zijn leden bevend, bij de ingang van de kamer stond.

— Waarom komt gij hier uw dwaas gezicht vertonen? vroeg de baron.

Dick was als de wind verdwenen.

— Helaas... genadige heer... ik ben geruïneerd... ik ben...

— Ja, ja, ik hoor het al, ge kunt de pacht niet betalen, ge komt klagen. Alles te vergeefs, geldverbrasser. Denkt ge dat ik mijn land voor niets in gebruik geef?

— 't Is mijn schuld niet! antwoordde Volders.

— Neen, 't is de mijne, nietwaar? onderbrak de baron. 'k Ken dat liedje. Maak maar gauw, dat ge van mijn hof komt! En laat de meubels staan als vergoeding voor de...

— Jan De Lichte! kermde de boer weer.

— Maar wat wilt ge toch met uw verwenste Jan De Lichte? tierde de ander ongeduldig.

— Hij heeft me bestolen, al mijn geld geroofd, mijn knecht vermoord.

De Creil spalkte wijd zijn ogen open.

— Wat? kreet hij.

— 't Is de zuivere waarheid, edele heer.

Opnieuw deed Volders verslag van zijn ongeluk.

— Daarvoor moet men een ezel zijn! zei de edelman, toen de pachter uitverteld had. U zo laten bestellen! Gij geeft uw geld gewillig en komt mij bidden en smeken, om geen pacht te moeten betalen. 't Is dus ik, die bestolen moet worden door uw lafheid. Slim bedacht, maar ge zult me niet vast hebben! Binnen drie maanden 't geld, of al uw beesten, uw vruchten, uw meubelen, zijn de mijne. En trek er nu maar van door!

Met tranen in de ogen verliet de ongelukkige het kasteel. Ja, in waarheid, hij was geruïneerd.

**

Weinige tijd later kwam de verwachte bezoeker. Hij was niet alleen; drie dienaren vergezelden hem en deze voerden een vierde man mede.

Dick geleidde de vreemdeling naar zijn meester en diende hem aan als: «de edele heer Baru!».

Mocht het edel genoemd worden, lelijk was het boven mate, 't oude, kromme mannetje, dat nu binnentrad en met zijn vals loerende oogjes de baron aanstaarde.

— Ha, waarde vriend! sprak Jehan de Creil met een vriendelijkheid, welke men van hem niet zou verwachten. Hoe gaat het u? Een goede reis gehad?

— 'k Mag mij gelukkig heten hier te zijn, want 't schijnt, dat er in deze verwenste streek meer slechte dan brave lieden wonen, antwoordde de bezoeker met zijn krijsende stem.

— Toch geen onaangename ontmoeting gehad, hoop ik? haastte de baron zich te antwoorden.

— 't Is niet plezierig door een viertal baanstrompers lastig gevallen te worden. Maar we hebben hen op de vlucht gejaagd, behalve een, die we bij de kraag konden krijgen. Hij is in handen mijner dienaren.

— Wat zegt ge! riep de baron driftig. Kom, laten we gaan zien, wie het is.

De Creil hoopte vurig, dat de gevangene Jan De Lichte zou zijn.

— Stelt ge zulk een belang in een rover?

Maar de baron had reeds zijn kruk gegrepen, en, brandende van nieuwsgierigheid, strompelde hij naar de keuken, waar de bedienden van Baru zich bevonden.

Maar alle hoop vervloog. 't Was Jan De Lichte niet.

— Ha, galgenaas! kreet de teleurgestelde edelman, 't is gedaan met uw boevenstreken. Uw schavot staat al gereed.

Voor alle antwoord slingerde de schelm de baron enige scheldnamen en verwensingen naar 't hoofd.

— In de donkerste kelder! gebood de Creil aan John. Gij zijt borg voor hem. Verstaan?

De bedienden sleurden de baanstroper weg.

— Kom, waarde vriend, zei de slotbewoner nu tot zijn gast die hem gevolgd was, wij willen ons weer naar ons vertrek begeven. Ja, vervolgde hij, er schuilt een roverbende in de streek. Maar haar rijk zal niet lang duren. We zullen de strengste maatregelen nemen.

— 't Is nodig ook, want een mens is hier zijn leven niet zeker. Rond Brussel horen wij daar niet van.

De beide edellieden keerden terug naar het bijzonder vertrek van de baron. Zoals we later zullen horen, hadden ze gewichtige zaken te verhandelen.

VIERDE HOOFDSTUK.

DE BEVRIJDING.

De gevangene behoorde tot de bende, welke weldra Jan De Lichte tot hoofdman hebben zou.

De eierzuchtige jonkman, die de kapitein uit de weg wilde ruimen, om zelf diens plaats in te nemen, vernam de aanhouding van de makker.

— Ik zal hem bevrijden. Zulk een daad moet goede vruchten dragen en meer uitwerken dan tien redevoeringen.

Hij besloot zijn plan spoedig uit te voeren.

**

't Was de dag na de gevangenneming van de rover, die onder zijn trawanten als «'t brandmerk» bekend stond, omdat hij van de beul zulk een herinneringsteken op de schouder ontvangen had.

Baron Jehan de Creil was de ganse dag met zijn bezoeker bezig geweest en had daardoor de tijd niet gevonden, de baanstroper onder handen te nemen.

Baru zou nog een nacht op het slot vertoeven.

't Was weer avond en naar gewoonte zaten de dienaren bij het keukenvuur.

De wind gierde door de schouw en de regenvlagen kletterden tegen de kleine venstertjes. Hoe guurder daar buiten, hoe aangenaamer hier binnen! En er was geen stof te kort voor gezellige kout, nu met die vreemdelingen welke zo veel nieuws wisten.

Eensklaps stak Lambrecht, de portier, de deur open en zei:

— Makkers, een brave pater vraagt een plaatsje bij het vuur.

— Om Gods wil! zei de monnik, die in een grauwe pij gehuld was. Zijn lange, grijze baard viel op de borst. Zijn rechterhand rust-

te op een gaanstok. Zijn ganse gestalte was krom en bewees, dat de man onder de last van de ouderdom gebogen ging.

— Ruimte genoeg! riep Dick, wat op zij schuivende. Zet u, vader, ik zal nog een goede blok op het vuur werpen. 't Is geen aange-naam weer om te wandelen!

— Dank u, mijn zoon! antwoordde de geestelijke op vriendelijke en zachte toon. Ik vraag niet veel in de wereld en heb reeds lang geleerd allerlei bezwaren en lastigheden te verduren, maar tegen zulk een bar weder ben ik niet meer bestand.

Met een zucht van verlichting liet hij zich op een bank vallen, legde de stok op de vloer en strekte zijn bevende handen over de verkwikkende gloed.

— 't Is ook gevaarlijk 's avonds, sprak Rolf.

— Och! hernam de pater, men kan mij van niets beroven, want naar de wereld ben ik doodarm.

— 't Is hier anders niet pluis, vervolgde Rolf, er loopt allerlei slecht volk, dieven, stropers, moordenaars zelfs.

— Moge God hen bekeren! wenste de monnik.

— De arme Louis van boer Volders, God hebbe zijn ziel, wordt morgen begraven, zei Martin. De brave jongen zal mij geen groenten meer brengen. Hij kende zo goed de lievelingsgerechten van jonkvrouw Aleida. Hij was zo gediensstig.

— Waarvan is hij gestorven? vroeg de monnik.

— Vermoord! riepen allen.

— Vermoord! herhaalde de geestelijke verschrikt. In een twist misschien?

— Men kan wel zien, zei Rolf, dat ge niet van deze streek zijt. Neen, de arme bloed is verwurgd door rovers, die kwamen stelen. En dat gebeurde bij 't vallen van de avond!

— 't Is verschrikkelijk! kloeg de pater. En is de moordenaar gevangen?

— Neen, tenminste hem, die wij als moordenaar verdenken. Dat is een zekere Jan De Lichte, een schelm, die God noch Zijn gebod vreest. Wel zit er hier een baanstropers in de kelder, die gisteren met drie makkers de heer Baru aanviel. En daar al dat volkje samenhuist, is hij voorzeker ook een der bende.

— Ja, zei Wouter, de kerel, die hier is, is een vogeltje voor de kat. Ze zijn tegenwoordig streng tegen zulk geboefte en 't is maar goed ook.

— Arme man! sprak de pater zuchtend.

— Beklaagt ge zulk een schelm? vroeg Rolf verwonderd.

— Ik zie dieper dan gij, mijn vriend. De man bezit een onsterfelijke ziel. Zijn leven eindigt op 't schavot, maar niet de ziel. Denk daar aan.

Enigen maakten het teken des kruises.

— Oh! vervolgde de pater, mocht ik hier gekomen zijn, om hem

te bekeren! Mocht ik voor dat verheven doel hier verdwaald zijn? Wilt ge voor mij aan uw heer de toestemming vragen hem te mogen bezoeken?

— Dat is niet nodig! zei Rolf. Ik ga de gevangene een stuk zwart brood brengen. Ga met mij mee. Ik zal een ogenblik wachten.

— Ik dank u, hernam de pater. Maar, waarlijk, behoef ik daarvoor de toestemming van uw meester niet? Ik mag u niet in verlegenheid brengen.

— De baron heeft bezoek en wil niet gestoord worden. Daarenboven zal hij het heel goed vinden, dat een geestelijke de gevangene bezoekt. Kom, we gaan, want 't wordt tijd, dat onze vriend zijn avondmaal krijgt, al is het niet zeer smakelijk.

— De zielespijze ware beter voor hem, sprak de monnik ingetogen.

— Maar zulk gespuis eet dat gewoonlijk niet gaarne, mompelde Dick, nadat Rolf en de pater de keuken verlaten hadden.

De dienaar droeg een brandende toorts, welke in de gang steeds gereed hing.

— Hier zijn we er, sprak hij, zware grendels van een eiken deur wegschuivende.

Hij verlichtte 't akelig hol en de monnik ontdekte in de hoek op een hoop stro de gevangene.

— Hier is uw brood, sprak Rolf hem het voedsel toewerpande.

— Ge kunt het houden, antwoordde de baanstroper met een vloek, ik ben betere spijs gewoon.

— En ik breng een vrome pater mee, die een woordje met u wil spreken, vervolgde de dienaar, zich houdende alsof hij de opmerking niet hoorde.

— Laat hem gerust buiten blijven, hernam Brandijzer. 't Zal hem hier niet bevallen, want uw heer steekt zijn slachtoffers in slechte koten.

— Ge zoudt misschien willen, dat hij u in zijn beste vertrek herbergde! sprak Rolf lachend.

— O, dat zal er nog maar smerig uitzien, want ieder weet, dat de baron zo kaal is als een vogelverschrikker.

— Laat mij eens alleen met hem, fluisterde de pater, misschien kan ik dat ruw gemoed vertederen. De man is niet alleen gevangen in de cel van uw meester, maar ook in de strikken des duivels.

— Ge moet hem niet vrezen, antwoordde Rolf, hij heeft een keten aan zijn enkel. Maar kom er niet te dicht bij, want, als hij kwaad wordt, gelijkt hij een wild beest.

— Wees gerust, vriendschap.

Rolf hing de flambouw in een haak aan de muur, begaf zich buiten de cel, sloot de deur en wandelde in de gang over en weer.

't Onderhoud duurde lang.

— De schelm schijnt wel te luisteren, mompelde de dienaar,

of de pater laat hem niet gauw los. Nu, als de bandiet zich bekeert, heb ik nog een goed werk gedaan. En 'k mag wel enige goede werken doen, want tot nu toe dacht ik meer aan de genoegens des levens dan aan mijn arme ziel. En vroeger heb ik ook nog al rare streken uitgehaald, welke niet door iedereen geweten mogen zijn.

Eindelijk klopte de monnik op de deur.

Rolf opende ze gezwind.

— Is 't gedaan? vroeg hij, blijde naar de warme en gezellige keuken te mogen weerkeren.

— Ja, kom binnen, de berouwvolle gevangene heeft enige bekenenissen te doen.

Nieuwsgierig trad de dienaar in de cel. Maar de pater greep de fakkel, doofde die in 't gelaat van de cipier uit, wierp met de hulp van Brandijzer de man op de grond, waarna beiden naar buiten sprongen, de deur toewierpen en grendelden.

Haastig liepen ze door de gang.

— Onder mijn pij! gebod de vermeende monnik.

Daar was een zijdeurtje.

Dit te openen was het werk van een ogenblik.

't Geluid van stemmen en 't gelach in de keuken verdoofden 't geknars der grendels.

Nu strompelde het tweetal over 't voorhof, recht naar 't portiershuisje.

De monnik riep Lambrecht.

— Wat! zei deze verwonderd, vertrekt ge deze avond nog? 't Weer wordt nog slechter. Blijf vannacht liever in het slot.

— Ik ben geen meester van mijn tijd, antwoordde de ander. Wilt ge de poort openen en mijn beste dank aanvaarden?

Lambrecht ontsloot de poort.

— En nu nog een woordje voor uw meester. Zeg hem, dat hij mijn gebod overtreden heeft en een mijner mannen misdeed. Wie een der leden van de bende treft, treft mij. Ik ben Jan De Lichte!

En eer Lambrecht van zijn verrassing en zijn schrik bekomen was, waren de beide schelmen in de duisternis verdwenen.

Neen, geen vermomming, geen gewaad was Jan De Lichte heilig om zijn plannen uit te werken.

Sidderend trad de portier de keuken binnen.

— Hij was het, Jan De Lichte! stamelde hij. Ach, wat was ik geschrokken!

De man wankelde op zijn benen en moest zich op een bank laten vallen.

— Staat Jan De Lichte voor de deur? riep Dick, zijn verroeste piek grijpend.

— We vrezen hem niet! pochte een der vreemdelingen. Laat die aartsrover maar komen. Man tegen man, ik ben niet vervaard.

— Maar de pater... stotterde Lambrecht.

— Wat is er van de pater? klonk het.

— Hij was Jan De Lichte.

Allen sprongen op.

— En hij is met Rolf mee!

— Hij bevindt zich bij de gevangenen schavuit!

— Lambrecht is zot geworden! zo riep men dooreen.

— Neen, neen! wedervoer de portier. De monnik was De Lichte en hij had de gevangene bij zich.

Met horten en stoten vertelde hij zijn wedervaren.

— En Rolf! riep Dick. Helaas, misschien ligt hij vermoord!

— We zijn verraden! kreet Wouter.

Verschrikt liepen ze naar de kelders. In de cel hoorden ze gekerm.

— Zijt gij het, Rolf? vroeg Dick.

— Ja, ja... ach, mijn gezicht... ach, verlos mij, help, help! kreet de ongelukkige.

De deur was spoedig geopend.

— Haal licht! beval Dick. Martin snelde weg en kwam met een vlamvend hout terug.

— Rolf! kreet Dick. En waar is de gevangene?

— Hebt ge hem niet gegrepen?

— Neen, maar vertel op, wat is er gebeurd?

— Dan is hij ontvlucht... Ach mijn gelaat... ach, ach!

Rolf trad in de gang. Zijn gezicht was zwart. Met zuchten en smartkreten vertelde hij zijn ongelukkig avontuur.

Klagende kwam 't gezelschap in de keuken terug.

— En wij hebben met de schelm zitten babbelen! riep Wouter.

— En hij sprak als de vroomste monnik, die er in de wereld is! zei Martin.

— Ach... mijn gezicht! kermde Rolf. Geef mij water.

De sukkel wies zijn gelaat. Gelukkig waren zijn ogen niet geraakt, maar wangen, neus en lippen vertoonden akelige brandwonden. In de eerste ogenblikken had men de baron vergeten.

Wat zou de gestrenge heer zeggen? Dick dacht met schrik aan de geweldige meester.

— Wie zal het aan de oude vertellen? vroeg hij.

— Wel, Rolf! antwoordde Wouter. 't Is immers zijn schuld!

— Ik heb al genoeg afgezien! kloeg de gefolterde. Lambrecht moet 't maar doen. Hij heeft de schelm binnen gelaten.

— Ik zal mij wel wachten naar de baron te gaan! verklaarde de portier.

— Ik wil die boodschap wel verrichten, zei nu een der vreemde dienaren. Uw meester is toch geen leeuw, die me levend zal verblindelen! Wijs me de weg.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTTE.

Nr 2

EERSTE JAARGANG

13 OCTOBER 1948

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTTE
en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

— *Abraham Hans* —
JAN DE LICHTTE
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

==

Het spookt in het kasteel van Baron de Creil (Blz. 12).

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.		Blz.
Jan De Lichte	3	LXVI De geschaakte	282
De samenzwering	6	LXVII Een misdadig plan	283
Baru	11	LXVIII De schipbreuk	286
De bevrijding	14	LXIX De zeeschuimer	288
Weg met den kapitein	19	LXX Het bewijs van den schurk	293
Het eerste proefstuk	26	LXXI Een monster	295
De samenkomst	31	LXXII Martha en Alfred	297
De berechting	39	LXXIII De ontvluchting	301
Het tweede proefstuk	41	LXXIV Nog Martha en Alfred	303
Het bezoek bij den pastoor	44	LXXV Naar 't gerecht	307
De aanslag op de postkoets	47	LXXVI Alfred's belofte	310
Het geheim	53	LXXVII De moordpoging	312
Nieuwe plannen	57	LXXVIII Blankenberge	317
De aanval van Jan De Lichte	60	LXXIX Beschipdag	318
De verloofde	67	LXXX Kasper, de Zeebeer	321
Weer bij Livina	71	LXXXI Een kort gevecht	323
De bruid van den roover	74	LXXXII De Roeschaard	326
Arme Frans!	79	LXXXIII 't Gestoorde feest	329
Teruggevonden	85	LXXXIV De schipbreuk	331
De baanstroopers	88	LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
Het bezoek bij den baron	93	LXXXVI De doodgewaande	337
De bruiloft	101	LXXXVII Op zoek	339
De aanslag bij den maalder	107	LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
De bruid	112	LXXXIX 't Gerecht	344
Het gestoorde huwelijksplan	115	XC De Ronselaars	346
Nieuwe schelmerijen	118	XCI Gevangen	348
De uitvoering	123	XCII Jacques' list	351
Mulder Van Lierde	129	XCIII Naar Vlaanderen terug	354
Verraden	135	XCIV Naar de hut	356
Een sterfbed	140	XCV Een drama	359
Een oud bekende	143	XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
Te Nazareth	148	XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
De trouwelooze dienstknecht	154	XCVIII Een smartelijk wederzien	366
Een klein woordje geschiedenis	158	XCIX De oude Huysman	368
Verdeeldheid	164	C In de kroeg van Slina	371
Jan De Lichte in de klem	170	CI De wraak van Rolf en Jacques	374
In « Den Engel »	172	CII De vergadering te Wenduine	376
De aanslag op de herberg	176	CIII Naar 't heksenduip	379
Te Oudenaerde	183	CIV De vliegende Hollander	383
Een helsch plan	186	CV De bijeenkomst	391
Bij de Zigeuners	190	CVI De zaken	394
Twee aanslagen	193	CVII De Huysman's	397
Twee schelmen	197	CVIII Ontmaskerd	399
Op 't Wolvenhol	202	CIX Te Wenduine	402
Booze voorgevoelens	206	CX Marie en Peter	403
De kinderroof	210	CXI Vereenigd	404
Opzoekingen	213	CXII Iets over smokkelen	404
Aan het ziekbed	218	CXIII Rond Thielt	413
In « De Duif »	220	CXIV Verdwaald	414
Van Meerdal en Dick	225	CXV Ieder op zijn eigen	421
Te Brussel	231	CXVI Rond Eekloo	424
De misdaad ontmaskerd	236	CXVII Nieuws	428
De zieke	239	CXVIII Wraak en verzoening	432
De pijnbank	240	CXIX Naar de bende terug	438
De Zinnelooze	245	CXX Rond Deinze	441
Gevonden!	252	CXXI De poets	446
Verder onderzoek	252	CXXII In « Den Katuil »	450
Thuis	256	CXXIII In 't gevang	454
Schrik	261	CXXIV IJzeren Simon	457
De kinderbeul	263	CXXV Ontsnapt	458
In de val	267	CXXVI Een bezwaard geweten	462
De schaking	271	CXXVII Smartelijk wederzien	466
Het gezin van Elza	276	CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
Een onaangenaam bezoek	278	CXXIX Nog de Zigeuners	473
Een ongeluk	280	CXXX Te Mechelen	477
		CXXXI Het plan	480
		CXXXII Een zonderling	485
		CXXXIII De vergadering	489